

ХТО МИ, ЧИЇХ БАТЬКІВ ДІТИ?

Всім відомо, що людей об'єднує праця, спільність інтересів і намірів, природне бажання спілкування на основі рідної мови та чимало інших чинників, серед яких і належність до відповідного роду та краю. Разом з тим висвітленню лише окремих питань єднання краян мала б слугувати ця розповідь.

Торік, 12 жовтня, у Києві створено громадське товариство «Рівненське земляцтво», яке в цей же день (на правах самостійної організації) злилось із Міжнародним громадським об'єднанням «Волинське братство». Головою вказаного земляцтва обрано народного депутата України, ректора Академії державної податкової служби України П. В. Мельника, а назване земляцтво, як і раніше, очолює С. В. Шевчук.

Нині в Україні функціонує 24 подібних організацій, суть існування яких полягає в необхідності плідного лобювання в столичних інстанціях суспільних інтересів відповідних регіонів, всебічному розширенню їх ділових і культурних зв'язків, ґрунтовному вивченню історії цих країв, повсюдному пропагуванню їх звичаїв, здобутків тощо. Цьому має сприяти і те, що почесними і «робочими» зверхниками земляцтв та братств обираються визначні державні, політичні і наукові працівники — вихідці з тих чи інших регіонів. Почесними керівниками «Рівненського земляцтва», наприклад, є всім відомі краяни: Кравчук, Юхновський і Жулинський.

ліній історико-краєзнавчий музей; автор сотень досліджень та публікацій з історії міст і сіл Волинського краю тощо.

Книжка цікава не тільки за змістом, а й за формою. У ній відзеркалюється зародження і становлення козацтва на Волині з давніх-давен до сьогодення в контексті загальної історії України, а в хронологію подій вдало вплітаються легенди краю, народні перекази та пісні.

Наприклад, про Гощу йде мова на декількох сторінках книжки. Для ствердження цього наведу лише дві цитати.

Перша (стор. 114): "...прийшов 1648 рік — і потекло оте народне річище гноблених у повстанські заго-ни... Волинь масово коза-чилась в містах і селах.

Війт містечка Гоща Іван Куковський-Листопад з ремісників організував чималий загін. До нього пристали селяни сіл Воскодави, Красносілки, Мнішин, Чудниця та інших сусідніх. Напали на маєток Волинського магната Адама Кисіля, погромили. І не зупинились на цьому"

Друга (стор. 232): «Якщо визначити козацькі міста і села по їх пока-зченні в різні періоди української історії, по участі їх мешканців у козацьких війнах і повстаннях або по перебуванні в них козацьких залог, то таких населених пунктів на Волині не десятки, а сотні. Це... Рівне, Дубно, Остріг, Берестечко, Клевань, Гоща і т.д.»

Хочеться бажати, аби краяни прочитали це ґрунтовне дослідження, бо воно так цікаво і корисно

Оскільки назване земляцтво тоді лише народжувалось (його становлення і активна діяльність, звісно, в майбутньому), то в цьому зв'язку є бажання більш детально розповісти про офіційне засідання і творчий вечір «Волинського братства», в якому брали участь і члени «Рівненського земляцтва». Тоді здійснено стислий і змістовний звіт — інформацію про проведenu плідну роботу братства за відповідний період, а за тим офіційна частина зібрання продовжилась (поєдналась), як на мій погляд, захоплюючим і щирим обміном поглядів щодо розвитку Волині, відомостями про творчі здобутки краян.

Виступи журналістів і художників, письменників і поетів вдало перепліталися з піснями та танцями професіоналів і аматорських художніх колективів. При цьому активно обговорювалися заходи охорони і відновлення історичних пам'яток, необхідності продовження практики здійснення тематичних виставок та їм подібних заходів. Іншими словами, в залі панував щемний і гордий волинський дух та втішна радість від обопільного ділового і інтелектуального спілкування. Звісно, розповісти про весь спектр подій цього вечора, певно, не спромігся б будь-хто. Проте про один його епізод варто більш детально написати.

На вечорі здійснено презентацію книги «Волинь — край козацький». Її автор — Гуртовий Григорій Олександрович, що мешкає і активно трудиться в селищі Торчин на Волині. Він 16 років працював в редакції районної газети і 35 — вчителем історії та малювання в школі; заслужений працівник культури України, створив перший на Во-

воно таки цікаве і корисне як у пізнавальному, так і у виховному значеннях.

Відомо, у багатьох школах району є хороші вчителі — краєзнавці, що з належним сумлінням здійснюють краєзнавчу роботу (вказане, зокрема, стверджується багатьма публікаціями в газеті «Рідний край»), але цю діяльність потрібно розвинути ширше.

У вказаній книжці йдеться також про те, що в козацьких реєстрах здебільшого козаки названі по імені і замість прізвищ вказувалось місто чи село, звідки прибув, чи де козак народився. Так, у козацькому реєстрі 1581 року значиться 74 волинянина, а серед них Семен з Тучина, Лучко з Милятина і т.д. Звичайно, цікаво це знати і водночас виникають питання, а чи можливо уточнити, хто ж це був, чи є нащадки, хто і де вони і т.д. Таких прикладів можна навести безліч і з сивої давнини і не такого далекого минулого. При цьому важливою має залишатись зацікавленість у пошуках та переконаність в необхідності цих заходів.

На завершення хочу сказати, що у шановних читачів можуть бути (і, напевно, є з цього приводу) інші хороші наміри та щирі побажання на загальне благо. Разом з тим впевнений, що відповідні знання (історії держави, краю, родоводу тощо) — це основа особистої гідності і свідомості, збудник праведних дій. Попри все вірю, що духовність наша ще повсюдно забуває рясним цвітом, ми станемо значно мудрішими й добрішими, а це в свою чергу буде сприяти і слугувати поліпшенню нашого добробуту.

Олексій ЧУПРИНА.
м. Київ.